

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. J.**, nar. „X“, bytem „X“, proti žalované: **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2014, č. j. „X“, o dočasném snížení nemocenského,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 3. 2014, č. j. „X“, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 17. 1. 2014, č. j. „X“, jímž mu bylo nemocenské při dočasné pracovní neschopnosti trvající od 2. 9. 2013 dočasně zkráceno o 25% za období od 28. 11. 2013 do 4. 12. 2013 včetně, tj. za 7 kalendářních dnů, když žalobce dne 28. 11. 2013 v 9.21 hod. a opakovaně v 10.31 hod. na adrese „X“, neumožnil orgánu nemocenského pojištění kontrolu dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce a neposkytl nezbytnou součinnost k provedení této kontroly na uvedené adrese. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalované uložil povinnost nahradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě namítl, že žalovaná chybně rozhodla o jeho odvolání, když setrvala na závěru, že žalobce nebyl v době provádění kontroly na adrese, kterou uvedl pro kontrolu práce neschopného pojištěnce, s odkazem na tiskopis o oznámení o provedené kontrole, v němž je uvedeno, že žalobce nebyl zastižen v místě pobytu v době své dočasné pracovní neschopnosti. Toto tvrzení ovšem dle žalobce není pravdivé, neboť žalobce byl v době kontroly upoután na lůžko díky svému závažnému onemocnění akutním dnovým záchvatem. Tuto skutečnost si

přítom dle vyjádření žalobce ošetřujícího lékaře MUDr. K. ověřovali pracovníci Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem telefonicky. Dle žalobce každý, kdo zná tento druh onemocnění, tak ví, že se jedná o velmi bolestivé stavy, které neumožňují pohyb, a proto žalobce nemůže strpět tvrzení kontrolního pracovníka, že se nenacházel v místě uvedeného pobytu. To, že se kontrolní pracovník nedostal do horních pater objektu, jej dle žalobce nemůže opravňovat k tvrzení, že se žalobce v tomto objektu nezdržoval. Jinak by ve své podstatě mohlo dojít k paušalizaci takového úkonu a kontrolní pracovník by mohl rozhodovat z vozidla u kontrolovaného objektu, do něhož by ani nevstoupil. Kontrolou kamerového záznamu z objektu přítom žalobce prokazoval nepravdivý popis provedené kontroly, avšak žalovaná setrvala s ohledem na loajalitu ke svým zaměstnancům na nepravdivých informacích. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pouze zohledňují tvrzení každé strany, avšak pouze tvrzení žalované strany je hodnoceno jako pravdivé, což je dle žalobce jistě dáno nadřazeným postavením žalované strany, která nepřipouští, že pravda je někde jinde.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaná nemohla vydat své rozhodnutí s tvrzeními popisujícím místo, když žalobce tato tvrzení rozvrátil fotodokumentací. Vedle toho žalobce může uvést jména svědků, kteří potvrdí pravost jeho tvrzení, přičemž se jedná o M. M., P. M., p. K. a D. K. Je proto možné na jisto prokázat, že žalobce byl dne 28. 11. 201 celý den na lůžku na adrese „X“. Toto své tvrzení žalobce dokládá i popisem o kontrole, z něhož je zřejmé, že jeho kontrola nemohla být provedena kvůli nemožnosti se do objektu dostat. To, že je objekt zajištěn proti vloupání, kterých bylo v domě bezpočet, přičemž v posledním případě byl Okresním soudem v Ústí nad Labem odsouzen zloděj V. F. za krádež a vloupání, představuje nutnost u činžovního domu v centru Ústí nad Labem, který má z větší části nebytové prostory. Závěrem žalobce podotkl, že je stále v pracovní neschopnosti, neboť se podrobil zákrokům na urologickém oddělení litoměřické nemocnice.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

K věci uvedla, že shodné námitky žalobce uplatňoval již ve správním řízení, a to jak před okresní správou sociálního zabezpečení, tak i před žalovanou. Zdůraznila přitom, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje tvrzení žalované strany, že se žalobce v době kontroly nenacházel na adrese uvedené jako místo jeho pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti, resp. takové odůvodnění, které odkazuje na ust. § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), když rozhodnutí o dočasném zkrácení nemocenského bylo vydáno z důvodu porušení zákonné povinnosti poskytnutí součinnosti ze strany žalobce při kontrole režimu dočasně práce neschopného pojištěnce, kdy povinnost k této součinnosti je dána ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění.

Dle žalované je podstatou sporu otázka, zda žalobce splnil či nesplnil povinnost součinnosti při kontrole režimu dočasně práce neschopného pojištěnce dle ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, tzn., jestli vytvořil takové podmínky, aby kontrolní orgán mohl efektivně provést kontrolu režimu dočasně práce neschopného pojištěnce, nikoliv skutečnost, jestli žalobce dodržoval lékařem stanovený režim. V návaznosti na to žalovaná zdůraznila, že dodržování režimu samotného, který je vymezen ust. § 56 odst. 2 písm. a) až písm. e) zákona o nemocenském pojištění nebylo předmětem řízení a žalovaná strana se jím

v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývala. Proto případní svědci, kteří dosvědčí přítomnost žalobce v místě jeho pobytu, tj. dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce, jsou ve vztahu k věci bezcenní. Dle žalované odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje podrobné argumenty vedoucí k závěru, že žalobce nesplnil povinnost součinnosti, čímž byl dán důvod pro krácení nemocenského dle ust. § 125 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, a tedy zamítnutí žalobcova odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí okresní správy sociálního zabezpečení.

Závěrem žalovaná podotkla, že s účinností od 1. 1. 2012 došlo ke změně právní úpravy obsažené v zákoně o nemocenském pojištění, kdy do ust. § 64 odst. 1 písm. b) tohoto zákona byla vetknuta povinnost pojištěnce poskytnout součinnost při kontrole dodržování režimu. Na tuto změnu byl žalobce upozorněn v žalobou napadeném rozhodnutí, jelikož již v roce 2010 byl účastníkem řízení ve stejné věci, kdy se žalobcem bylo zahájeno řízení z důvodu porušení režimu dočasně práce neschopného pojištěnce při kontrole provedené dne 11. 12. 2009 a bylo okresní správou sociálního zabezpečení rozhodnuto o krácení nemocenského, i když žalobce nebyl fakticky zkontrolován, neboť stejně jako v předmětné věci neumožnil provedení kontroly režimu dočasně práce neschopného pojištěnce. Z důvodu tehdy neexistujícího ustanovení o povinnosti pojištěnců poskytnout součinnost, bylo ovšem rozhodnutí okresní správy sociálního zabezpečení zrušeno, neboť nemohlo být jednoznačně prokázáno a konstatováno, že žalobce nedodržel stanovený kontrolní režim. Tímto stavem, kdy pojištěnci v mnohých případech znemožňovali provést kontrolu režimu, se pak zákonodárce zabýval, a proto s účinností od 1. 1. 2012 je povinnost součinnosti součástí ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění. Dále žalovaná podotkla, že nemá důvod zpochybňovat způsob a průběh provedené kontroly a postupu pracovníka okresní správy sociálního zabezpečení, když dle žalované z obsahu správního spisu vyplývá, že kontrola byla provedena zcela dle pravidel, proto pokud by žalobce býval splnil svoji povinnost součinnosti, tak mohla být započatá kontrola také dokonána a mohlo být ověřeno, že žalobce skutečně dodržuje lékařem stanovený režim, jak žalobce uvádí ve své žalobě a účinně tak spolupřispívá k obnovení své pracovní schopnosti.

V následně učiněné obsáhlé replice ze dne 19. 5. 2014 žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních, k nimž doplnil, že žalovaná po předchozím neúspěšně vedeném správním řízení vedle předmětné správní řízení z pocitu msty. Dále žalobce uvedl, že jeho pracovní neschopnost trvá nepřetržitě od 2. 9. 2013 i v dnešních dnech s tím, že v mezidobí se podrobil již třikrát zákroku na urologickém oddělení litoměřické nemocnice, přičemž během léčení se žalobce potýkal s akutním dnovým záchvatem, což celou léčbu prodloužilo. Naposledy byl žalobce hospitalizován od 7. 5. 2014. O žalobcově špatném zdravotním stavu a také že důvody jeho pracovní neschopnosti trvají, tak nemůže být pochyb, navíc když žalovaná si tyto skutečnosti ověřovala u žalobcova ošetřujícího lékaře. Dále žalobce uvedl, že zajišťoval přístup do objektu v „X“, kde pobýval po dobu své pracovní neschopnosti, tak aby mohl poskytnout součinnost žalované, když svědkem P. M. došlo k instalaci bezdrátového zvonku v přízemí chodby dotyčného objektu, dále zde došlo na rozvodné skříni k uvedení telefonního kontaktu s číslem „X“, což je kontakt, který je soustavně uváděn na žalobcově hlavičkovém papíře, s nímž žalobce se žalovanou komunikuje. Žalovaná ovšem neměla zájem vyslechnout navrhované svědky potvrzující instalaci zvonku a také prověřit další důkazy a fotografie z místa kontroly, které by jednoznačně prokazovaly lživý průběh prováděné kontroly ze strany žalované. Žalobce trvá na tom, že v době kontroly byl upoután na lůžko v dotyčném objektu a

také že učinil všechny nezbytné kroky k zajištění povinnosti součinnosti k provedení kontroly. Vedle instalace bezdrátového zvonku a uvedení svého telefonního kontaktu v přízemí chodby objektu totiž žalobce u vstupu do objektu zajistil i řádně označenou poštovní schránku se svým jménem, což ovšem rozporovala kontrolující pracovnice, třebaže následně připustila, že žalobci vhodila oznámení o kontrole do dotyčné schránky. Jelikož v objektu se nachází toliko jedna bytová jednotka a jinak se jedná o objekt s nebytovými jednotkami, tak je pochopitelné, že tento objekt nemůže být vybaven průchody a zvonky s pevnými rozvody jako tomu je u obytných objektů. Obdobně tak vně objektu je průchod zajištěn zamykatelnou mříží z důvodu opakovaných krádeží v objektu, přičemž tuto ochranu zvolil vlastník objektu s ohledem na zkušenosti a fakt, že centrum města, v němž se objekt nachází, je vystavováno nájezdům zlodějů a vandalů, přičemž poslední případ krádeže v tomto objektu je zdokumentován u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 31 T 98/2013. Za tohoto stavu žalobce neví, co v praktickém životě znamená součinnost, s níž by žalovaná byla spokojena, přičemž žalobce je přesvědčen, že nic nezanedbal. V této souvislosti žalobce podotkl, v přízemí objektu, kde je řádně označen a má tam i bezdrátový zvonek, mu někdo v době provádění kontroly poškodil tento bezdrátový zvonek, na což přišel až den po uskutečněné kontrole, a to kontrolou jiných osob, když žalobce byl v době kontroly nepohyblivý a nemohoucí, přičemž všechna tato tvrzení žalobce mohl žalované straně doložit, avšak ta o to neměla zájem. Žalovaná se naproti tomu dle žalobce alibisticky odvolává na ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, když rozsah své kontrolní činnosti může vykonávat ledabyle a také se může následně zvýhodnit právní úpravou ve správním řízení. Žalobce trvá na tom, že dodržoval lékařem stanovený režim, což vyplývá z dokumentace u lékaře a zdravotní dokumentace vystavené nemocnicí, navíc jeho diagnóza mu neumožňovala počínat si jinak. Dodržování léčebného režimu dle žalobce nezhojí fakt, že kontrolující pracovník odškrtně v kolonce, že nemocného viděl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná výslovně souhlasila s vyřízením věci bez jednání a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání, v jehož rámci bylo přikročeno i k provádění dokazování, dospěl soud k závěru, že žaloba není naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, jímž mu bylo nemocenské při dočasné pracovní neschopnosti trvající od 2. 9. 2013 dočasně zkráceno o 25% za období od 28. 11. 2013 do 4. 12. 2013 včetně, tj. za 7 kalendářních dnů, bylo vydáno proto, že žalobce dle žalované strany dne 28. 11. 2013 v 9.21 hod. a opakovaně v 10.31 hod. na adrese „X“, neumožnil orgánu nemocenského pojištění kontrolu dodržování režimu dočasné práce neschopného pojištěnce a neposkytl nezbytnou součinnost k provedení této kontroly na uvedené adrese. Jinými slovy to znamená, že rozhodnutí o dočasném zkrácení nemocenského bylo vydáno z důvodu porušení zákonné povinnosti poskytnutí součinnosti ze strany žalobce při kontrole režimu dočasné práce neschopného pojištěnce, kdy povinnost k této součinnosti je dána ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění.

Žalobce by proto měl vzít v potaz fakt, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nebylo vystavěno na tom, že žalobce se době kontroly nenacházel na adrese objektu v „X“, uvedené jako místo jeho pobytu v době jeho dočasné pracovní neschopnosti odkazující na ust. § 56 odst. 2 písm. b) zákona o nemocenském pojištění. Pro daný případ je tudíž zcela irrelevantní, zda žalobce dodržoval lékařem stanovený režim v době jeho pracovní neschopnosti, když podstatou sporu je otázka, zda žalobce splnil či nesplnil povinnost součinnosti při kontrole režimu dočasné práce neschopného pojištěnce dle ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, tzn., jestli vytvořil takové podmínky, aby kontrolní orgán mohl efektivně provést kontrolu režimu dočasné práce neschopného pojištěnce.

Pokud ovšem dodržování režimu dočasné práce neschopného pojištěnce ze strany žalobce, který je vymezen ust. § 56 odst. 2 písm. a) až písm. e) zákona o nemocenském pojištění nebylo předmětem správního řízení a žalovaná strana se jím v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývala, tak žalobcem zmiňovaní svědci, kteří by údajně mohli dosvědčit jeho přítomnost v místě jím nahlášeného pobytu po dobu jeho pracovní neschopnosti v době provádění inkriminované kontroly, tj. dodržování režimu dočasné práce neschopného pojištěnce, nemají pro předmětný případ žádný význam, a proto soud nezvažoval jejich případné svědecké vyslechnutí v řízení před soudem popř. nutnost jejich provedení ve správním řízení.

V ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění je zakotveno, že pojištěnec, který je dočasně práce neschopný je mj. povinen umožnit příslušnému orgánu nemocenského pojištění kontrolu dodržování režimu dočasné práce neschopného pojištěnce a poskytnout nezbytnou součinnost k provedení této kontroly, zejména označit potřebnými údaji místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti tak, aby bylo možné tuto kontrolu provést; při této kontrole je dočasně práce neschopný pojištěnec povinen prokázat svou totožnost a předložit rozhodnutí o vzniku dočasné pracovní neschopnosti.

V ust. § 125 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je pak stanoveno, že pojištěnci, který porušil režim dočasné práce neschopného pojištěnce nebo nesplnil povinnost součinnosti při kontrole režimu dočasné práce neschopného pojištěnce podle § 64 odst. 1 písm. b), může být nemocenské dočasně kráceno nebo odňato, a to na dobu nejdéle 100 kalendářních dnů ode dne porušení tohoto režimu nebo nesplnění povinnosti této součinnosti, ne však déle než do skončení dočasné pracovní neschopnosti, při níž došlo k porušení tohoto režimu.

Po zevrubném prostudování předloženého správního spisu a také vyhodnocení jednotlivých tvrzení žalobce obsažených v žalobě a jeho replice dospěl soud k závěru, že v dané věci je možno a třeba uzavřít, že žalovaná legitimně a v souladu se zákonem dovodila, že žalobce nesplnil svoji povinnost součinnosti ve smyslu ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, čímž byl dán důvod pro krácení nemocenského dle ust. § 125 odst. 1 téhož zákona o nemocenském pojištění.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že při inkriminované kontrole uskutečněné dne 28. 11. 2013 kontrolující pracovnice u hlavního vchodu objektu v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 1510/22, nenalezla zvonek se jménem žalobce, když ta našla pouze dva zvonky s označením Česká domov a H. D. Tato skutečnost, která je zachycena v Záznamu o provedení kontroly dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce ze dne 28. 11. 2013 a prokazuje jí fotografie pořízená žalovanou stranou, která tvoří nedílnou součást správního spisu. Existenci toliko dvou zvonků u hlavního vchodu dotyčného objektu pak ostatně nezpochybňovala ani žalobcem doložená fotodokumentace a ani jeho jednotlivá tvrzení. Dále soud při učinění závěru o tom, že žalobce nesplnil svoji povinnost součinnosti ve smyslu ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění vycházel ze skutečnosti, že kontrolující pracovnice se dostala pouze do 2. poschodí dotyčného objektu, kde byly nalezeny dveře s označením NOCTURNO INVEST, s. r. o., (*pozn. soudu – jejímž jediným jednatelem byl právě žalobce*), na které bylo kontrolující pracovníci marně tlučáno, se dvěma telefonními čísly, která byla odlišná, než telefonní číslo, které žalobce zmiňoval ve své replice („X“). Tato skutečnost je rovněž zachycena v Záznamu o provedení kontroly dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce ze dne 28. 11. 2013 a prokazuje jí fotografie pořízená žalovanou stranou, která rovněž tvoří nedílnou součást správního spisu, přičemž ji nezpochybňují ani žalobcem doložená fotodokumentace a ani jeho tvrzení. Pro učinění závěru soudu o tom, že žalobce nesplnil svoji povinnost součinnosti ve smyslu ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění je pak podstatné to, že kontrolní pracovnice se nemohla dostat do 4. poschodí dotyčného objektu, v němž se měl nacházet žalobce po dobu své dočasné pracovní neschopnosti, a to ve zde existující bytové jednotce, když na schodišti vedoucím do 4. poschodí byly nainstalovány napevno mříže, u nichž se nenacházel žádný zvonek a ani jiné komunikační zařízení. I tato skutečnost je zachycena v Záznamu o provedení kontroly dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce ze dne 28. 11. 2013 a prokazuje jí fotografie pořízená žalovanou stranou, která rovněž tvoří nedílnou součást správního spisu, přičemž ji nezpochybňují ani žalobcem doložená fotodokumentace a ani jeho tvrzení.

K tvrzením žalobce je pak třeba uvést, že žalobce sám výslovně připustil, že v době provádění inkriminované kontroly mu nějaký vandal poškodil jím nainstalovaný bezdrátový zvonek, což dokládal fotodokumentací torza tohoto bezdrátového zvonku, na němž je uvedeno jeho jméno, popř. svědeckými výpověďmi. V této souvislosti soud podotýká, že žalobcovy námitky ve vztahu k poštovní schránce nemají pro daný případ žádný význam, když samotná existence poštovní schránky není ze své podstaty způsobila prokázat fyzickou přítomnost kontrolovaného v době kontroly, jak je soud rozvede ještě níže, a tudíž se těmito námitkami nezabýval.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce při své dočasné pracovní neschopnosti nevytvořil podmínky pro to, aby kontrola ze strany orgánu nemocenského pojištění mohla být efektivně provedena a aby mohlo být ověřeno na adrese uváděné žalobcem, zda dodržuje režim dočasně

práce neschopného pojištěnce. Neposkytnutí patřičné součinnosti bylo bezpochyby zapříčiněno především existencí mříží na schodišti vedoucím do 4. poschodí dotyčného objektu a také absencí funkčního zvonku či jiného komunikačního zařízení zabezpečující možnost bezprostředního zkontaktování žalobce. K nemožnosti provést efektivně kontrolu pak nesporně přispělo i to, že žalobce neuvedl svůj kontaktní telefon se svým jménem na nepřehlédnutelné místo v dotyčném objektu a zejména pak na dveře s označením NOCTURNO INVEST, s. r. o., které se nacházely ve 2. poschodí, když v této společnosti byl jediným jednatelem, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, a nikoliv tedy jen údajně na rozvodnou skříň v přízemí. Dále soud uvádí, že žalobce zcela mylně argumentuje tím, že jeho přítomnost v dotyčném objektu prokazovala poštovní schránka a torzo bezdrátového zvonku, které byly označeny jeho jménem. Žalobce by měl mít na paměti, že při kontrole dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce je kontrolním orgánem zjišťována výlučně fyzická přítomnost nemocného pojištěnce, resp. to, zda tento dodržuje režim stanovený jeho ošetřujícím lékařem ve smyslu ust. § 56 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, a nikoliv prostá administrativní přítomnost nemocného pojištěnce na uvedené adrese např. prostřednictvím umístěné poštovní schránky či domovního zvonku s jeho jménem.

Faktem tak zůstává, že žalobce neumožnil provedení kontroly na adrese uvedené na rozhodnutí o jeho dočasné pracovní neschopnosti, čímž nesplnil svoji zákonnou povinnost součinnosti při kontrole, jež mu vyplývala z ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění. Z tohoto důvodu byl dán důvod pro krácení nemocenského dle ust. § 125 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění.

Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by ze strany žalované bylo vůči žalobci bylo postupováno mstivě, nepřátelsky, zaujatě apod., jak namítal žalobce. Kontrolní orgán toliko vykonával úkoly a plnil povinnosti svěřené mu zákonem, přičemž jedním z jeho dílčích úkolů je provádění kontrol dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce ve smyslu ust. § 84 odst. 2 písm. j) zákona o nemocenském pojištění. Při těchto kontrolách by pojištěnci měli být vybíráni namátkově dle příslušné evidence osob dočasně práce neschopných s ohledem na délku trvání jejich dočasné pracovní neschopnosti, diagnózu a stanovené vycházky. V daném případě má soud za to, že ve vztahu k žalobci žalovaná strana přistupovala standardně, neboť z obsahu spisové dokumentace vyplývá, což ostatně potvrzoval i samotný žalobce, že ten byl od roku 2009 kontrolován pouze dvakrát, a to dne 11. 12. 2009 a dále dne 28. 11. 2013, tedy v předmětné věci, třebaže ten byl po tuto dobu vícekrát v dočasné pracovní neschopnosti po nezanedbatelnou dobu. Soud neshledal jediný náležitě podložený důvod pro zpochybnění způsobu a průběhu inkriminované kontroly a také postupu kontrolující pracovnice okresní správy sociálního zabezpečení.

S ohledem na shora učiněné úvahy proto soudu nezbylo nic jiného než vyhodnotit předmětnou žalobu jako neopodstatněnou, když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána zcela v souladu se zákonem, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. července 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová